

Frikandelbroodjes en energy

Cazimir Maximillian

Frikandelbroodjes en energy

BRAVE NEW BOOKS

Voor Tim Goudsblom

Eerste druk: januari 2024

Copyright © 2024 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789464929294

September 2023

Ik ben altijd een jongen en man van de zomers geweest, maar de laatste jaren voel ik pas echt de gelukzaligheid als de zomer op zijn einde is en de herfst zijn intrede doet.

De zomer kan vreemde dingen met je doen. Het maakt je tot een soort adrenalinejunk die maar nooit genoeg heeft. Alsof elke zomer de laatste van je energieke leven kan zijn.

Misschien heb ik die fase nu wel bereikt. Elk jaar geloof ik er niet in; dat ik vrijwel de gros van de zomers veelal alleen meemaak sinds ik terug in de hoofdstad ben.

Ik ben nu 33 jaar, en ik wil nog niet geloven dat ik daar nog een brein van heb. Er zal en moet toch echt weer zo'n zomer komen. Al is het maar om zaken echt op een rijtje te zetten en waarschijnlijk ook om iets te vervangen waarvan ik nog altijd niet het antwoord weet "wat" er vervangen moet worden.

Mijn ogen en mijn hart blijven pijn doen.

Dus gaan we naar plan B. Ik ben gezegend dat ik alle tijd van de wereld heb. Op papier ben ik afgekeurd, ook al durf ik het niet al te hardop te zeggen. Je zou eindeloos je kop moeten schudden als een natte poedel, maar daar is ook motivatie bij nodig. Die motivatie was nog op zijn sterkst, maar door de tijd heen afgebrokkeld. Je mag het allemaal zelf invullen.

Maar nu ik dit leven leidt merk ik dat het ook fijn is om niet meer het idee te krijgen om afscheid van iets te moeten nemen.

Na mijn laatste traject en mijn nieuwe uitkering heb ik mijn woning in een stadje waar alles voor mij te dichtbij was verruild voor dit appartement in Amsterdam.

Naast een uitkering een pak geld van een halve levensbezit dat ik heb verkocht. De vele hobby's die ik toen had; duizenden dvd's en cd's. Ik heb er de zeef doorheen gehaald.

In mijn kamer is het een stuk lichter dan in mijn vorige.

Slechts een bank, een televisie, een salontafel met mijn laptop, een boekenkast... en waar ik destijds vier dvd-kasten heb, heb ik er nu slechts één. Films die niet te streamen zijn, films waar ze nu een hoofdprijs voor vragen op Bol.com.

Dan nog enkele cd-rekken en drie lampen, waarvan er een op een statief.

Ik sta elke ochtend om tien uur op en zet mijn koffie. Ontbijten doe ik pas later. Sinds ik heb geaccepteerd om geen afscheid meer te nemen heeft elk weer waarmee de dag start, en ook eindigt zijn charme. Luisteren naar Jazzy Lounge als ik op mijn stoel zit, kijkend naar de dichte balkondeuren terwijl de regendruppels iets Parijsiaans hebben. Na de koffie ga ik altijd aan de slag met mijn eigen projecten. Ik probeer al jaren mijn boeken te verkopen, maar ik vrees dat ik nu een beetje kamp met een schrijversblok.

Ik schaam me kapot en ik noem mezelf een sukkel als ik een bestand open, hooguit een zin schrijf en vervolgens geregeld op het minnetje rechtsbovenaan klik om me weer te storten op Facebook, Spotify, Youtube en andere nutteloze dingen die je op Google opzoekt wat er maar in je opkomt. Vaak moet er ook een Pornhub-pauze ingelast worden, maar dan was ik nog niet eens begonnen met schrijven. En zo vliegen de uren voorbij voor je donder op kan zeggen.

De bel gaat, als ik opneem schijnt de postbode beneden te staan. Ik druk op de knop en even later zie ik hem de trap op lopen.

'Meneer Polman?'

'Ja, correct.'

'Pakketje voor je.'

'Ah, prachtig.'

Een pakketje uit Engeland van Signature Records. Sinds de Brexit moet je altijd nog even op de valreep zeven euro extra

betalen. Maar ik heb hem.

Ik onderteken digitaal en neem het pakketje in ontvangst.

Erg mooi. Het is de nieuwe Shelflife CD van Calibre.

Iets om naar uit te kijken.

Wat heb ik dan nog op papier geschreven voor een nieuw boek? Weinig tot helemaal geen ene fluit.

Morgen beter. Voor je het weet is het al tien uur 's avonds en moet er nog gegeten worden. Ik moet naar buiten, het donker in. Ik zit goed op mijn plek, in Oud West. De rustige straatjes rondom de Ten Katemarkt zijn voor mij uiteindelijk ideaal.

En nu het laat in de avond is lijkt er weinig teken van leven te zijn. De lantaarns geven licht, vrijwel iedereen zit binnen.

Je kan ze op de begane grond of op de eerste verdieping nog zien achter de flikkerende televisieschermen.

Ik veronderstel dat dit waarschijnlijk de plek is geworden waar ik zal blijven. Hoe Amsterdam ook zal veranderen. Zolang ik bescheiden leef, en mijn bescheidenheid zelf mag bepalen, zal ik weinig van de zaken buitenaf merken. Dat is iets wat ik met moeite heb geleerd, maar nu heb ik het aardig onder de knie.

Ik loop met een omweg om mijn stamcafé. Ik wil vanavond namelijk de cd luisteren. Ik loop langs de stille kramen van de Ten Katemarkt en op de Kinkerstraat enter ik eerst een Indiaas restaurant om daar koteletten, rijst en twee Naan-broden te halen. Ik heb toch onlangs gevangen.

Een dag als deze. Ik hoor de vogels fluiten en de vliegtuigen in de lucht suizen. Op de straat hoor ik het geluid van de vuilniswagen; zoiets herken je al heel snel.

Ik doe de gordijnen open, wat een prachtige dag. De lucht is helderblauw. Ik open de balkondeuren en zet koffie.

Ik weet niet wat mij nu op deze dag zo zint moet ik zeggen.

Gisteravond heb ik in ieder geval genoten van de gloednieuwe

Shelflife. Elk nummer haast als een schilderij van locaties in stad en land tijdens het najaar.

Het is nu over tien, na twee koppen koffie duik ik achter mijn laptop en probeer het opnieuw. Ja, het lukt... Ik schrijf een stuk of zes bladzijden. Het geeft een voldaan gevoel; een gevoel dat je er mag zijn en dat het er allemaal mag wezen. Eerst is het tijd om naar buiten te gaan.

Ik heb nog niet ontbeten, dus doe ik dat op de Markt bij een Koreaanse foodkar, waar je dus een Koreaans ontbijt kan fixen. Ga mij niet vragen waar dat uit bestaat.

Fuck de Foodhallen, dat is alleen maar voor rijke tatta's.

Vervolgens loop ik door de Nicolaas Beetsstraat, via Overtoom en doorkruis ik het Vondelpark. De zomerchaos op deze plek lijkt nu toch echt wel op zijn einde te zijn.

Na nog wat bochten doorkruis ik het Museumkwartier en beland ik in De Pijp, waar ik over de Albert Cuypmarkt loop.

Althans, ik loop een stuk of drie rondes, veronderstellend dat ik straks via de Ceintuurbaan richting Oost zal gaan lopen.

Maar dan op de Van der Helststraat zie ik een hele bekende kop. En hij kijkt ook mijn kant op, nee, hij kijkt weer vooruit... om vervolgens toch weer naar mij te draaien.

En volgens mij doe ik precies hetzelfde.

Wie gaat hier het eerste woord doen?

Ik hoef dat niet meer.

'Bonno? Bonno Polman?'

'Guus?'

Guus Koudbier. Uitgerekend dat ik hem hier nu tref. Ik denk dat ik hem nu echt al vijftien jaar niet heb gesproken...

Althans, echt heb gesproken. Guus is een lange jongen en qua uiterlijk amper veranderd in tegenstelling tot hoe ik hem toen

meemaakte.

Toen... In de glorie-dagen van je tienerjaren. Het enige wat verschilt zijn de inhammen in zijn korte haar. Hij heeft een ietwat ingeweken kin, vrij mager postuur, is een kop groter dan ik, jeans, Lacoste-schoenen, en een overhemd; zijn jas om zijn arm.

Om heel eerlijk te zijn schrik ik er wel een beetje van nu ik hem zo tegen het lijf loop. Was dit wel de bedoeling geweest? Nee, van het een komt het ander. We steken de Albert Cuyp over om op het Gerard Douplein naar een bistro te gaan die de Muilezel heet. Op mijn verzoek. Wat we willen zeggen vervangen we door op de lunchkaart te kijken en om onze bestelling op te nemen.

De ober komt, we bestellen een uitsmijter en een cappuccino. Het gesprek lijkt niet verder te komen dan het heden en hoe de zaken ervoor staan en vraag je je af of de tijd stil heeft gestaan of dat ik slechts de tijd voort kan laten gaan door jezelf niet met anderen te vergelijken.

Guus is boekhouder en was nu stomtoevallig een dagje in Amsterdam. Daarnaast lijkt hij in verwachting te zijn van een kind ook. Dat had je destijds nooit kunnen bedenken.

Voor je het weet vliegen de uren voorbij en zet de ober weer twee nieuwe glazen bier neer. Ik weet niet meer de hoeveelste. Inmiddels schemert het al en rijden de marktkarretjes voorbij. Uiteindelijk is het na wikken en wegen er toch nog van gekomen. Door de jaren heen merk ik dat het steeds lastiger en vermoeiender lijkt te worden als je weer samen terugkijkt naar de herinneringen. Voorheen was het iets magisch, nu is het slechts het gevoel krijgen dat de tijd je door je vingers glipt. 'Ik woon nu in Alkmaar ja. Sinds drie jaar woon ik daar nu samen.' zegt Guus.

'En kom je nog wel eens terug in de streek?'

'Ja... niet veel. En jij?'

'Ik ben er al maanden niet meer geweest.'

'Hoe zit dat met je ouders dan?'

'Die spreek ik ook amper, sinds ik weg ben gegaan.'

'Waar had je dan eerst gewoond?'

'In Voornenburg'

'Daar waar we op school hebben gezeten?'

'Ja... eindelijk een huisje weten te vinden.'

'Waarom ben je daar weggegaan?'

'Tsja... eehm... Lang verhaal.'

'Oh...'

'Ik ga het nog wel eens vertellen. Want ja... Nu we hier toch zo zitten, je hebt een auto toch?'

'Ja...'

'Moeten we niet eens een keer teruggaan?'

'Naar Tussenland?'

'Ja...'

'Ik vind dat best. Herinneringen ophalen is toch nooit verkeerd.'

'Zeker, en nu kan het nog, voor je straks vader wordt.'

'Precies, waarom niet...'

'Maar... Niet alleen Tussenland.'

Er moesten wat biertjes gedronken worden om tot dit spontane plan te komen. Misschien is de rest een zorg voor later. Tsja, wat moest ik eigenlijk denken toen Guus besloot om de hele rekening te betalen. Leve een beroep als boekhouder. Ook toen we bij de plaatselijke Turk gingen eten schoot hij het bedrag voor. Maar dan toch zo toevallig. Hij heeft nu nog drie weken vakantie, dus het plan zal snel gemaakt moeten worden. Aangeschoten pak ik Tram 3 naar de Kinkerstraat om

vervolgens naar mijn woning te lopen.
Maar hoe ik me moet voelen? Ik weet het niet.
Moet ik me verbaast voelen? Of ergens ook een beetje
ongemakkelijk?
Wie weet vergaat het plan wel als water de volgende dag.
Ik was het ergens wel van plan, maar het geschikte moment
kwam maar niet. Tot vandaag dan.
We hebben elkaars WhatsApp verwisseld, we hoeven nu alleen
nog maar te teksten.
Ik ga even in een hoekje staan om voor te stellen om over vier
dagen te vertrekken.
Gelukkig gaan we allereerst alleen nog maar naar de regio van
mijn toen. Nu voor het echte werk, of hoe ik het zal moeten
noemen.
Maar in beginsel trekt het idee me sierlijk. Eenmaal thuis ga ik
op zoek in de cd-kast. Het was een hebbedingetje, Life in
Cartoon Motion van Mika; die ik voor een krats in een
kringloopwinkel heb gescoord, maar nu ben ik wel blij dat ik
hem gewoon in de cd-speler kan leggen.
Tijd om alvast terug te gaan, me voor te bereiden.
De rest zal later wel komen. Moet er een keer van komen.

2007

Ik zal wat over de gemeente vertellen waar dit verhaal is begonnen. Het was een van de schiereilanden onder de rook van Rotterdam.

Vakkundig ga ik vertellen hoe het topografisch in elkaar zit, tenzij je ooit van dit bijna te verwaarlozen gemeente heb gehoord, ingekrompen tussen Goeree Overflackee en waar de horizon aan de noordkant dag en nacht is getekend door de Rotterdamse Haven.

Ik heb het over de gemeente Tussenland.

Op de landkaart is het zo'n langwerpig stuk landgoed als de gemeentes waar het tussen gelegen is. Na 2014 is Tussenland slechts een nostalgische benaming, sinds het in dat jaar een fusiegemeente is geworden.

Al beschouwden diverse plaatsen op Tussenland zich als onafhankelijk. We beginnen met mijn voormalige woonplaats aan de oostkant van het eiland.

In het midden van dit kleine gedeelte had je Schierdijk. Daar woonde ik op de hoek van een industriële straat zonder stoepen, een mengeling van loodsen, bouwplaatsen en gewone huizen, ik denk dat ze nu inmiddels die half verroeste lantaarnpalen in led-lampen hebben vervangen. Aan de noordkant van ons huis bevond zich een kleine parkeerplaats waar in een hoek al jaren enkele scheepstandwielen lagen te roesten. Achter de parkeerplaats een dijkje, met het landschap dat voortzet; een rij windmolens aan de horizon. Als je goed keek kon je zo nu en dan een schip voorbij zien varen op de Haringvliet. Tussenland lag wat dat betreft vrij hoog en zou volgens afmetingen en berekeningen zelfs de zeestijging kunnen overleven.

Het hoekhuis waar ik woonde was aardig groot, met een

garageschuur aan de kant van de dijk, waar mijn vader zijn dagen veelal sleet achter de draaibank.

De woonkamer had een open keuken en daar zat mijn moeder voornamelijk haar administratiewerk te doen. Ik heb ook een broertje die tien jaar jonger is. Zijn naam is Jarrel en op dat moment was hij bijna zes. In de hoek, met het uitzicht op de tandwielen op het parkeerterrein was de computerkamer met monitoren en zijn schermen. Vooral in de ogen van mijn vader, die zelf net zo veel van een computer gebruikt maakt, bestonden de bezigheden van mij op deze computers voor een groot gedeelte uit nutteloosheid.

Ik wist dat ik mijn ouders ook niks wijs kon maken met de wereld die er op het internet voor me open ging. Sporadische contacten en praatjes op filmfora als Moviemeter, het eindeloos ontdekken van nieuwe muziek en films, MSN-contacten onderhouden, met de veronderstelling dat je na een halve eeuw nog steeds elkaars naaste zou zijn.

En nee, ik had nog geen Hyves.

Jarrel gebruikte de computer voor van die spelletjessites; sinds hij het ontdekt heeft. Dingen als Roblox en Habbo.

Boven heb je natuurlijk de slaapkamers van mijn ouders... althans, sinds mijn vader zo hard snurkt, slaapt hij grotendeels op de bovenkamer van zijn schuur. Jarrel heeft mijn oude slaapkamer ingenomen, sinds ik ben verkast naar de oude garage aan de andere zijde van dit huis, dat compleet is verbouwd tot iets wat een woonkamer zou moeten zijn. Met plee en wasbak inbegrepen. De garagedeur was verwijderd en het gat is met klinkers dichtgemetseld en er een raam in is gemonteerd waarbij ik over de straat uit kan kijken.

Aan de zijkant kon ik bijna zien wat de burenen deden. De inboedel bestaat uit een bank, een tweepersoonsbed waarvan ik achtte dat de plek naast me toch overbodig zou blijven.

Linoleum op de vloer, een cd-installatie, een aardige verzameling cd's waarvan ik het grootste gedeelte van Oom Lex heb gekregen... en natuurlijk mijn heiligdom: de dvd-planken.

Dvd's verzamelen was als een gelukzaligheid voor mij, al kocht ik nooit onder de tien euro en waren die 3 voor 15 of 3 voor 25 acties een prima hulpje. Vakkundig met de ruggen naast elkaar, op productiemaatschappij: van de wereldwijde maatschappijen als Warner Bros, Universal of Paramount (waar ze sinds kort vaak van die vreselijke stickers op plakten dat je halve dvd-hoes deed verminken als je die troep eraf pulkte), tot landelijke als RCV, Dutch Filmworks, A-Film en zelfs de kleinschaligere producties. Onmisbaar waren de Aziatische films en dan ook wel zeker de Asiamania-reeks. Hoeveel van die heerlijke momenten op een regenachtige namiddagen op een vrije dag zouden er nog komen om in een Free Record Shop weer eens een paar van die voltreffelijke nieuwe doch vreemde titels van deze categorie mee te pikken?

Begin dat jaar was het mij gelukt om me eens te wagen aan een Aziatische horrorfilm. Een soort kinderlijke angst weerhield me ervan om me in horror te verdiepen, zeker toen ik in mijn zeer jonge jaren nog wel eens slapeloze nachten kon krijgen van een vage surrealistische videoclip. Mijn eerste poging viel mee. Het betrof hier de Thaise horrorfilm Shutter, over zo'n fotograaf die wordt opgejaagd door een geest. Overduidelijk was al meteen dat die Aziaten daarmee altijd teruggrepen op bleke vrouwen met lang zwart haar. Ik moet zeggen; die scene op die nachtelijke autoweg deed hem wel, maar toch lukte het me om te slapen. Later zou dat anders uitpakken, maar daar kom ik nog op terug.

Aan het einde van de straat waar ik woonde was een

ophaalbrug naar het dorpskern dat achteraf gezien toch best wel knus en idyllisch is geweest. De brug ging voornamelijk in het hoogseizoen een paar keer open voor een willekeurige plezierjacht. Aan de kade waren de bolderpalen in een rij gevestigd en als je de brug overging had je een plein met een muziektent. De verlichting in het centrum wordt verzorgd door oude gietijzeren Ritterlantaarns.

Voornamelijk waren deze armaturen een van de redenen om aan dit dorpje gehecht te zijn.

Rond de brug en het plein had je Grand Café Brugzicht. Als je echter het plein voorbijliep loop je tegen het glazen pand van de Coop op. Daarnaast begint de winkelstraat waarin de toko's in oude panden gevestigd staan.

Natuurlijk een bakker en een slager, kledingwinkel, dierenwinkel, een Etos, Snackbar De Band dat tot twee jaar geleden nog een videotheek als buurman had. Verder een Grillroom, een Chinees restaurant, tot een omring rond de kerk, met daar tegenover Café de Pijl.

Verder om de kerk nog een Spar, een Marskramer, een afhaalchinees, een florist, een postkantoor, een fietsenwinkel, maar ook nog vrij veel leegstaande panden. Achter de kerk had je een doorloop naar het park met zijn bejaardenflats. Rondom het dorpskern heb je natuurlijk enkele woonwijken, een speeltuin, twee basisscholen.

En aan de rand van het dorp trof je weer een dijk waarop je ver aan de horizon de Rotterdamse haven kon zien.

Achter de dijk bevindt zich het busstation.

De snelle verbinding tussen Schierdijk en Rotterdam Zuid.

Daarnaast reed er nog zo'n achterlijk buurtbusje tussen Schierdijk en Tienenberg, via Slikkerdam. Omdat ze de rechtstreekse verbinding tussen Voornenburg, Slikkerdam en Schierdijk twee jaar daarvoor godverdomme hadden

opgeheven.

Slikkerdam is een vissersdorpje op Tussenland. Iets kleiner dan Schierdijk, en ook iets rustiger. Dan heb je nog een gehucht ten oosten van Tussenland genaamd Westerdijk. Je kan deze het beste definiëren als strandplaats.

Nabij Westerdijk is er een woonwagenkamp waar mijn toenmalige vriend Ed Breek woonde. Een complexe jongen die ook zonder meer onderdeel van het verhaal gaat worden.

Achter Slikkerdam is een groot bos dat je naar de rest van Tussenland zal voeren.

Achter het bos heb je de polders van Tienenberg. Hier ging ik vaak op vrijdagavond met mijn moeder mee om boodschappen te doen, omdat ze daar ook meerdere supermarkten hebben en je daar in een Bart Smit in de 5 dvd's voor 5 euro bakken kon graaien. Doordat er in de hele omtrek naast Slikkerdam een groot bos is, lijkt het gedeelte van deze gemeente waar ik woon wel erg afgezonderd te zijn. Maar zo lijkt het, want Tussenland is gesplitst. Misschien omdat ze zoveel eer hadden aan die pont over een brede sloot in plaats van om meteen een simpele brug naar West-Tussenland te bouwen.

Tussenland en West-Tussenland zijn bijna als Ierland en Noord-Ierland en op mijn school kon je dat wel merken. Dit is echt de uithoek, al is het zicht over de Rotterdamse haven hier wel het best. West-Tussenland heeft slechts twee verwaarloosbare dorpen. Vlietkoog en het vissersplaatsje Veersluis. Ook heb je hier een heus duingebied. Misschien zijn dit ook de redenen waarom West-Tussenland zich vaak groter voordeet.

Er is hier maar één busverbinding en dat is die van Veersluis, langs Vlietkoog, langs de smalle rivier naar Rotterdam Centraal.

Rotterdam. Het ligt haast op een steenworp van deze gemeente

af, maar wee de gebeente als ik daar in mijn eentje naartoe zou gaan.

Mijn ouders hadden me ervoor gewaarschuwd. Ik zou daar als aas zijn, overvallen worden, gestoken worden of misschien erger. Mijn ouders waren overigens wel een pre in het waarschuwen alsof alles buiten deze gemeente een groot risicogebied voor me was.

Maar ik heb wel toffe ouders hoor.

We gaan verder met de inmiddels te lange introductie.

Ik zat op de Pieter Coencollege. Gevestigd in Voornenburg. Een stadje waar oud en nieuw tegen elkaar opbotst, maar waar in het centrum wel zo'n oude kerk met zo'n kroon op de toren gevestigd staat.

Aan de rand van dit stadje had je mijn school.

Het speciaal onderwijs. In het omschreven jaar leek de hele structuur op deze school te kantelen. Momenten waar je je telkens afvroeg wie er hier nou wel of niet zijn of haar huiswerk deed of een zogeheten aandoening had. Ik praatte me zelfs het gevoel aan dat ik altijd de schuldige was, ondanks het feit dat steeds meer toetsen niet op de afgesproken datums kwamen terwijl wij de hoofdstukken voor deze datum uit ons hoofd moesten leren.

Hoe dichterbij het examenjaar, hoe meer ik ook het gevoel kreeg dat ik tussen wal en schip zat tussen zowel mijn klasgenoten, mijn vrienden, het bestuur en uiteindelijk de eindverantwoordelijken: mijn ouders.

Ik was zestien en het zou allemaal eens een keer moeten gebeuren. Hoe kon het nou zo zijn dat er elk jaar zo weinig veranderde? Waar bleef mijn kracht, waar bleven mijn vooruitzichten om een intrede te doen aan een zelfstandig leven? Over twee jaar zou ik namelijk achttien worden. Als dit

zo door zou gaan, dan zou ik net zo worden als de randfiguren van de maatschappij; waarschuwingen die ik continu kreeg te horen. Zou ik de toekomst wel overleven? Die vraag stond dagelijks centraal. Die vraag joeg me elk moment van de dag op als een beest. De enige manier om dat tegen te gaan was om puur bij dag te leven en ervan uit gaan dat er een wonder zou gebeuren. Oftewel wonderen...

En door me daaraan vast te houden, en door vele zaken te slikken en te doorstaan, was het leven op Tussenland; oud en vertrouwd, helemaal zo slecht nog niet.

Integendeel zelfs.

Vriendschap was voor mij, naast mijn hobby's, het belangrijkste wat er was. Op je zestiende geen vrienden hebben zou echt ondenkbaar zijn. Je wilde immers geen loser zijn. In mijn dorp had ik drie actieve vrienden genaamd Jasper, Jens en Nic. Het duurde wel lang voordat ze een keer de zestien gepasseerd waren.

Op school zat ik nou niet bepaald in een klas waar ik het van moest hebben. Na drie keer steeds weer verwisseld te hebben met klasgenoten voelde ik me hier nu in de minderheid.

Misschien omdat ik, achteraf gezien, vele zaken te letterlijk had opgevat en niet assertief genoeg was. Het zou wel aan zo'n naampje liggen. Degene die in mijn klas domineerde was ene Menno. Een gezette jongen waar ik eigenlijk jaloers op was.

Hij schaamde zich nergens voor, had een weerbaarheid om zijn sodemieter, een botte vorm van humor die ik niet kon bereiken en er waren zelfs gevallen geweest dat hij gewoon een grofgebekte weerstand durfde te bieden tegen leerkrachten.

Veelal gebruikte hij daarbij de invloeden van de straat, met kledingstijl van dien. Opmerkelijk in die tijd was wel dat types de ene keer een witte neger waren, met hoodies, petten en de

broeken op half elf terwijl ze de andere keer in het rol van een Neonazi wilden duiken.

Naast Menno had je Mees. Een klein witharig kereltje die echt een vervelende spottende bloedzuiger kan zijn. Dan heb je ook ene Fabian, die misschien nog wel veel erger was. Achteraf gezien omdat hij veel zorgvuldiger en subtieler te werk ging. Qua meisjes had je Eline. Zoals ik elk jaar wel verliefd ben op een ander meisje, was ik dit jaar weer eens verliefd op haar. Alhoewel verliefd. Ze had een paar tieten in haar bh en ook haar kont was een fantastisch aangezicht. Daarnaast was ze wel doof en ik kon niet in gebarentaal spreken, maar ze was wel een van de vele meiden waar ik het wel mee wilde proberen. Gewoon om er eindelijk over mee te kunnen praten en om te bewijzen dat woord en daad bij mij tenminste niet zover lagen. Maar toch, voelde ik wel iets meer. Ja, dan heb je ook nog Kim, waar ik ook nog wel eens mijn wensen hardop liet horen. Ik moet daar wel op terugkomen. Daar waar ik deze wensen veelal in cynisme uitte; cynisme dat is gevormd door de misgunnende afwijzingen, beledigingen en de vele minachtende opmerkingen die juist uit de monden van meisjes veel vernietigender klinken, was Kim toch achteraf gezien degene die dit cynisme en zijn gebaren absoluut niet verdiende.

Het vierde leerjaar was in vier klassen verdeeld. In mijn klas had ik slechts zeltjes in plaats van vrienden, omdat je het er maar mee deed. Vrienden als bijvoorbeeld Ed Breek zaten in de andere helft van de 4TL klas. Naast Martinus Perenboom en Guang Lee. De rest van de klasgenoten waren om heel eerlijk te zijn erg saai en niet ondernemend.

Veel van mijn vrienden actieve zaten in de BBL-afdeling; waaronder Jan Johan; een X-Boxverslaafde, Stijn; een slungelige geforceerde type en Ferry; een mollige jongen die

wat meer het rustige bescheiden type is. In de derde vormden Guus Koudbier en mijn dorpsgenoot Jans een verband.

In de examenklas had ik nog ene Nelson als vriend. Achteraf gezien toch wel een beetje een luguber mannetje. Nooit meer iets van gehoord, en dat is ook beter zo.

In de tweede had ik nog Sandro. Een klein iel kereltje met een bril die zichzelf als emo omschrijft en die ik eigenlijk via Stijn heb leren kennen.

Omdat de sfeer in mijn klas vaak wispelturig was, waren dit ook mijn geluksmomentjes; dat er genoeg mensen waren waar je op kon terugvallen.

Maar kon dat ook wel op de volwassenen? Zeker als ik daarbij mijn mentor Hidde, lerares Duits op moet noemen?

Daar waar ik door de jaren heen niet zo heel veel problemen had met mentoren, was Hilde toch wel voornamelijk het type waar ik me het kleinst bij voelde. Het viel me al snel op dat ze goed was in het invullen van mijn principes, gedachtes en kunde. Het tegendeel kon ik slechts bewijzen in onzichtbaarheid.

De eerste twee maanden van het jaar stonden veelal in het teken van mistige grijze dagen. Ik zocht mijn dorpsvrienden niet op en liep of fietste vaak alleen door de straten en de omgeving van Tussenland, wetend dat in het hoogseizoen betere tijden zouden komen.

Bijvoorbeeld het Paasfestival in Voornenburg, schoolkamp Duitsland, een uitstapje met mijn moeder, en waarschijnlijk... iets wat in beginsel voor iemand als ik nog volstrekt onmogelijk zou zijn.

De enige bestemming in het dorp die ik had waren mijn opa en oma. Ik was niet zo van het doelloos bij vrienden achter een gameconsole zitten. Dan vermaakte ik me in mijn eentje ook

wel. Ondanks de gemeente niet zo heel groot was vond ik ook dat mensen als Ed of Guus in deze kwestie veel te ver woonden. In het dorp achtte ik soms onzichtbaar te zijn. Vaak zat ik dan op een bankje op de dijk nabij het busstation. Waar de horizon ineens in het teken stond van een tijdsprong in vergelijking met een plek waar de tijd stil heeft gestaan. Hoogspanningsmasten, de Rotterdamse haven met zijn spinachtige kraanarmen en zijn eeuwig rokende schoorstenen. Als je goed keek kon je ook nog wel eens een schip over de Maas voorbij zien trekken. Ik had achteraf gezien zo brutaal kunnen zijn om gewoon stiekem de bus naar Rotterdam te pakken, om vervolgens 's avonds met een smoes thuis te komen. Maar ik kon dat echt niet maken. Maar waarom ook eigenlijk niet, achteraf gezien? Als ik er zin in had zat ik ook wel eens 's avonds op dat bankje, dan was het uitzicht natuurlijk... anders. Wat je overdag zag was dan slechts duisternis, maar je deed het wel voor de lichtjes in de haven. Vaak haalde ik ook wel eens wat bij de Coop of de Spar om op het bankje te verorberen. Ik wenste dat ze het receptuur van de frikandelbroodjes toch eens flink gingen aanpassen. Heel soms ging ik wel eens naar De Band om een tweede avondmaal te halen, gezien de liflafjes thuis vaak erg smakeloos en saai waren. Het pand waar de videotheek had gestaan stond er donker en stoffig bij. Aan de posters van zowel Batman Begins en Sin City te zien is de tijd alweer snel gegaan. Ik maakte wel veel avondwandelingen en dit dorpje had toch wel talloze inspiraties. De lichten van de oude lantaarns deden je brein masseren, de kerk sloeg zijn halfuurslagen. Ik dacht na aan het moment dat ik met mijn dorpsvrienden

verder zou gaan uitpakken. Uitgaan zou daarbij een grote rol spelen.

Vooral Café De Pijl vond ik interessant. Het lag gelegen op de hoek van de oude straat rondom de kerk en de afslag naar een woonrij, vanaf het terraspunt uitkijkend op de kerk. Door het raam kon ik de knusse bruine sfeer al proeven en de bezoekers, veelal oudere types, vermaakten zich aan de bar met een glas bier en een sigaret.

En dan was het tijd om mijn opa en oma te bezoeken die aan de andere kant van het dorp woonden. Ze woonden op de begaande grond van de bejaardenflat, in de kamer brandden er slechts twee schemerlampen en de televisie bromde door de ruimte. Soms zei je veel, soms dacht je met je opa en oma mee over de zaken die op de televisie werden voortgebracht. George Bush die maar zijn legers naar Irak blijft sturen bijvoorbeeld, de broer van Sadam Hoessein die werd opgehangen. Van al het nieuws wat ik niet volgde, en dat was behoorlijk wat, had ik het executiefilmpje van Hoessein nog kunnen zien, alvorens het van internet verwijderd werd. Ik hoorde erbij.

Thuis in de avonduren wenste ik telkens dat ik het ooit voor elkaar zou gaan krijgen om een eigen computer te kopen. Sinds ik me er zelf ook op had gewaagd om MSN te nemen bemoeiden mijn ouders zich steeds meer met mijn computergebruik en kreeg ik het gevoel dat ik bijna elke letter, zin of onderwerp moest gaan uitleggen. Om er vervolgens weer zo'n afwerende blik op te krijgen. Ik leerde slechts te begrijpen dat ouders gewoon zo zijn goede en mindere goede punten hadden. Mijn hele computergebruik hechtte weinig waarde of ik had al een soort patroon gebouwd dat ik een groot deel van mijn wereld het liefst ver van mijn ouders verborgen hield. Een ding heeft wel waarde gehad. Mijn vader die zich de hele

tijd met me bemoeide als ik een filmrecensie ging schrijven. Op Moviemeter was het volgens de richtlijnen niet erg om taalfouten te maken, maar daar had mijn vader geen boodschap aan. Nee, dit moet zo! Nee, dit kan echt niet.

Nu komen die strenge lessen van destijds wel goed van pas bij het schrijven van mijn werk. In die tijd moest ik de drie films van de Hong Kongse politiereeks *Infernal Affairs* gaan reviewen, daar waar Marin Scorcese met *The Departed* een remake van had gemaakt.

Op MSN praatte ik veelal met Guus, Ferry en Nelson. Deze gesprekken bleven in stand. Meisjes vielen in mijn vriendenlijst echt in de zeer kleine minderheid. De meisjes die ik heb gehad hebben me hoogstwaarschijnlijk wel geblokkeerd. Misschien was het wel weer eens tijd om naar de kapper te gaan. Op een mistige januaridag deed ik dat. Ondanks het feit dat mijn kapsel toch wel echt in stijl geknipt en geschoren was en ik enige vergelijkingen met Matt Damon begon te maken, bleef ik maar eindeloos twijfelen. Zelfs toen ik er een kuif in had gegeld, was ik ervan overtuigd dat de meningen van het schaarse aantal meisjes op het schoolplein niet zou gaan veranderen.

Op een dag moesten de lessen aan het begin van de middag gestaakt worden omdat er een weeralarm af was gegeven. En dat terwijl de zon op dat ogenblik nog scheen.

Net op het moment dat ik mijn vader wilde bellen; die me op dat moment elke dag van school haalde en bracht, kreeg ik een lift aangeboden door een lerares die sinds dit jaar nieuw op school was. Lilian heet ze. Ik heb haar ook op Facebook. Zij scheen ook in Schierdijk te wonen.

Op de provinciale weg leek je nog weinig van de storm te merken en nog steeds was de lucht aardig blauw. Ja, dat de

bomen zo hevig bewogen dat gebeurde ook wel vaak genoeg als er geen weeralarm was.

We vermeden het bos nabij Slikkerdam maar en kwamen zonder problemen in Schierdijk. Nu kwam het wel degelijk los, de wind loeide langs de obstakels en floot op de hoogste toon. Maar ik hoefde slechts de achterdeur te openen en mijn moeder te begroeten. Mijn vader was in de schuur bezig en mijn Jarrel speelde met de Playmobil-attributen die vroeger nog tot mijn eigendommen behoorden.

De pleuris brak buiten nu echt uit. De lucht werd gitzwart, de wind loeide langs het huis en de regen gierde op de ramen. Op de computer voelde ik me wel knus op het filmforum. In deze tijd was het nog makkelijker om wat closer bij de sitegebruikers te komen en had ik zo binnen een jaar al een aardig online netwerkje. Om vier uur 's middags moesten de lampen al aan, die avond aten we heel toepasselijk een pan met snert en in de avond ging ik weer verder op de computer en sprak ik met Frank.

'Damn! Onze hele schutting is omgewaaid.'

Nelson berichtte ook. Nelson had een scherpe vorm van sarcasme, maar ook een zeer kort lontje.

Je kan wel zien op wat voor school je zit.

Maargoed. Best gezellig zo, terwijl de storm buiten verder loeit en zowel Nelson, ik en Ferry in een steeds groter geworden groepsgesprek deelnemen. Zij het met een deel die ik niet eens ken, die Ferry via X-Box-live in zijn lijstje heeft staan.

In het lijstje ook zekere David Hakker uit de klas van Ferry. Iemand uit 's-Hertogenbosch die hier vorig jaar als nieuweling mocht aansluiten. In dit eerste jaar van zijn schoolperiode nog een onzeker en teder jochie was, nu loopt hij ineens rond met kisten en Londsdaal-kleren.

En zo voeg ik op den duur Guus er maar even bij, en

uiteindelijk ook Stijn...

En dan is er een meisje in ons midden. Opvallend aan de roze lettertypes. Haar naam luidt als Sofia.

Ik kan het me amper voorstellen. Sporadisch weten we nog enige verbinding te krijgen ook.

Waar kom je vandaan?

Een dorp nabij Oostende.

Dat is niet om de hoek.

Het was wel knap dat ze zich als enige meisje nog zo staande hield tussen ons.

Ja, het is een kans. Een kans op iets wat er misschien op mag lijken. Ik voegde haar toe in mijn MSN-lijst en zag haar zo nu en dan online komen. Het lukte me nog niet om ertegen te praten. In haar profiel zag ik dat ze een account op Netlog had, dat was vroeger nog de Belgische Hyves. Daar had ze ook een reeks foto's van zichzelf geplaatst.

Ja, wat moet ik erop zeggen. Ineens lijkt het anders te zijn dan hoe je je het altijd voor jezelf voorstelt, of voor wilt stellen.

Was het daadwerkelijk moeders mooiste?

Ze was redelijk mollig, veelal gekleed in strakke spijkerbroeken en in een leren jas. Ze had zwart haar, bruine ogen, en op elke foto leek ze te lachen.

Ze was in 1993 geboren. Oei, dat vond ik net iets te jong. Bij mij zou het tot 1992 moeten gaan, maar wie besliste dat eigenlijk? Ze had daarnaast ook wel behoorlijk wat foto's waarop ze tongzoende. In totaal ben ik al acht verschillende jongens tegengekomen.

Goed.

De dagen en de weken na de storm kon ik wel zeggen dat het de goede kant op ging omtrent mijn goede voornemens.

Eind januari was het mooi weer en ik trok vaak op met mijn

selectie vrienden, terwijl ik in mijn klas voornamelijk bezig was om mijn ego in stand te houden; zowel in het zicht van mijn klasgenoten als Hilde.

Ik deed er alles aan om me niet buitengesloten te voelen, maar juist daardoor gebeurde dat. Ik gedroeg me geforceerd, probeerde me zonder ondergrond te meten aan Menno. Zeker aan Menno.

Een van de momenten was die zekere pauze dat ik met enkele klasgenoten van Nelson een soort de Lama's achtige optreden deed. Ene Bert moest de draaiorgel spelen, ik was het poppetje die met een stok op de bel sloeg, en twee anderen speelden degenen die moesten rammelen met de centenbakken.

En ik kreeg toch wel de toeschouwers. Guus stond geamuseerd met zijn handen in zijn zij te kijken, Menno en Mees voerden het spektakel nog op en voor mij was dit een van de weinige voldaniteiten dat mijn vorm van doen er iets toe deed.

Maar na een week was dat weer achterhaald en moest ik weer iets nieuws verzinnen om... ja, ertoe te doen.

Misschien deed ik er al die tijd wel degelijk aan toe, maar verschilt het gewoon weinig met de elementen in mijn dagelijks leven van nu.

De schoolpauzes dat we via de laan waaraan onze school gevestigd stond naar de stad liepen.

De deelnemers in de groep wilden nog wel eens verschillen, maar Guus, Ferry, Nestor en Stijn waren wel de vaste deelnemers.

En als het me lukte kreeg ik Ed ook mee. Al zat deze grotendeels in zijn eigen wereld, zelfs als hij vrolijk was.

De laan was een historisch stukje Voornenburg, totdat we onder een viaduct door moesten waarboven een heus busstation gebouwd is, om vervolgens weer in het stads gedeelte te

belanden waar historie en modernisme op elkaar botsten. Het doel was de plaatselijke Hoogvliet aan het begin van de stad. Er zou geen pauze geweest zijn zonder dat ik een plastic bak frikandelbroodjes en twee blikjes goedkope energydrink had gekocht.

Slammers, Blue Bastard, maar nooit Red Bull. Vaak in combinatie met een stuk of vier croissants. Als Ed meeinging, ging hij altijd voor die hete ribbelchips die nu niet meer verkocht worden.

Ik dacht zelf niet na over mijn eetpatroon, want ik was zo mager als een lat. Iets wat Menno ook constant benadrukte. Naast mijn neus was ik ook nog een skelet; en dan dat gehoon over mijn stem of mijn bewegingen.

Donderdag was er markt in de stad en kon ik toch wel ondanks alles zeggen dat ik blij was dat ik geboren was. Samen met mijn vrienden speelde ik een toerist in de stad, een straatmuzikant of een bepaalde uitspraak van een marktverkoper kon mijn hele dag al maken. Dat het asgrauw en februari was deed er ook niet toe.

Diezelfde middag moesten we naar een andere schoolpand die als dependance wordt gediend. Mijn school had in nog geen jaar tijd steeds meer ruimte nodig en geruchten gaan zelfs rond dat er straks uitwisselingen plaats moeten vinden. Zo heb je wel weer een mooi loopje door de plekken waar je normaliter niet vaak komt. Vaak liep ik alleen, omdat ik vaak weet dat ik aan mijn klasgenoten geen boodschap heb, althans, op momenten niet. Aan het einde van de schooldag liep ik mijn weg naar het busstation. Zo nu en dan kwam mijn vader me ophalen, maar meestal moest ik met het openbaar vervoer. Het moderne busstation op de viaduct zou wel aangedaan hebben als een centrale stationspunt van de grote steden.

Vanaf hier gingen er verschillende lijnen en omwegen naar Rotterdam, Hellevoetsluis, Spijkenisse en Dordrecht. Indertijd werden deze nog dienst gedaan door die saaie grijs groene kleurencombinatie van RET. Maar een rechtstreekse lijn naar Schierdijk? Ho maar!

Er ging een bus naar Tienenberg.

Neerkijken op mijn leeftijdsgenoten, die wannabe gangsters, petjes, broeken op half elf, grote bekken... of er gewoon jaloers op zijn en zoals hen willen zijn. En dan de meisjes. Die nieuwe hit van Nelly Furtado met die zeurderige monotone orgel hoorde je weer eens uit een van de MP3 boxjes. Kauwgom uitblazend, gehersenspoeld door de videoclips, altijd dezelfde lange chagrijnige rotsmoelen. Of... het vermoeden dat ik deze nooit en te nimmer in bed zou krijgen en dat ze hun neus voor me zouden ophalen frustreerde mij.

Ja, nee... Kunnen ze anderzijds ook niet eens met iets nieuws komen? Vind je het ook gek dat ze me allemaal een lelijk vinden. Maar ooit zal daar wel iets aan gaan veranderen, toch? Ik was ten slotte nog maar zestien.

De busreis, overstap en zijn kiekjes vormden wel weer een avontuur dat als een prima vervanger werkte.

In Tienenberg moest je weer overstappen op een Buurtbus die langs Bruinloo ging. Een instelling in het bos nabij Slikkerdam. Vaak zat je dan met van die halve zolen opgehokt die de hele reis door van die rare geluiden maakten en de ramen belikten. Ik kan niet verklaren waarom ik bij thuiskomst altijd een hap adem moest nemen.

Thuis is de plek waar je hart zou moeten zijn, maar zelfs mijn jas ophangen en mijn schoenen uittrekken was al te vergelijken met een onbegonnen klus. De ogen van mijn ouders waren overal, zo voelde ik het. Natuurlijk die lange gezichten als je op de computer wilt. Maar het internet bevatte geen nieuwe

werelden. De nieuwe werelden zaten in het huiswerk en de opsommingen van waar ik allemaal niet goed in was. Hoe het op school was? Gewoon goed toch? Ik zou maar weer situaties uit moeten leggen wat me diskrediet zou opleveren en wat toch altijd wel nog beter zou moeten kunnen.

Zover ik me herinner was er vrijwel geen enkele dag in februari van dat jaar waar de zon zich ook maar een beetje liet zien. Tussenland is daar geen locatie voor. In het dorp lijkt iedereen zijn winterslaap figuurlijk te houden. Onderweg naar mijn opa en oma of tijdens mijn wandelingen tref je die avond degene die geleefd hebben achter de ramen van De Pijl. Eens moest ik daar toch eens naar binnengaan. Ik voelde gewoon dat ik meer onder de mensen moet zijn. Onderweg naar school; de mistbanken boven de polders. Geloven in een toekomst in de klaslokalen, geloven in kracht, geloven dat je op een dag degene bent die een vlotte babbel gaat krijgen. Die vlotte babbel zou ik enigszins wel op MSN moeten hebben.

Zo nu en dan vormde er zich weer een groepsgesprek en voelde ik dat ik me kon bewijzen.

Sofia was er ook; wederom als enig meisje.

En waar ik mijn vermoedens had, leek er nu een droom waargemaakt te worden. Een wonder te ontstaan. Haast iets wat je nog amper kan geloven of je je amper nog voor kan stellen. Op een zekere moment vroeg Sofia klakkeloos of er iemand nog geïnteresseerd was in seks. Of om het gewoon plat te zeggen: Is er hier nog iemand geil?

Ja, ik weet het. Het klinkt standaard, zij het niet puberaal.

Dat liet ik me geen tweede keer vragen. Het leek de kans van mijn leven te zijn. Wellicht het enige meisje op de wereld die

niet is blijven hangen in de tuttigheid en afhankelijkheid.
Maarja, ze woonde helemaal in België.
Terwijl ze al diverse opmerkingen kreeg: bijvoorbeeld met verwijzingen naar Marc Dutroux, voelde ik me de man.
Zoals je de man zou moeten voelen.
Ja, ik heb woorden onthouden van dat België een geil land is, dat er “fuijen” zijn waar iedereen van haar leeftijd gewoon ligt te rollebollen, en dat Nederlandse meisjes gewoon preuts dom crapuul zijn die bang zijn om te bloeden.
Het waren wel heerlijke bevestigingen moest ik zeggen, een soort bijdrage voor de types die we overduidelijk samen bedoelden.
Maar de grote kans lag iets van 150 kilometer verderop. Ze maakte al veelal duidelijk dat ze het geen probleem vond om een hele wachtrij voor zich te hebben.
Maar van het een kwam het andere... of net niet. Of... Ik wist nog niet.

Je kan wel een beetje raden hoe dat zich in de pauze uitte bij de getuigen. David Hakker, hij die eerst nog zo piepbraaf was, leek nu haast de rol van pooier tot zich op te willen nemen.
'Als ik ga, dan ga ik helemaal alleen! Niet jullie!'
Gezien Guus een goede vriend was lichtte ik hem er ook meteen over in. Hij reageerde wel enthousiast; al reageert hij wel vaker op alles enthousiast.
In mijn klas zweeg ik er nog over. Ondanks dat ik op springen stond dat ik een bijna-deelgenoot was.
Maarja, je weet het: een bijna-deelgenoot maakt je nog niet tot een deelgenoot.
Hoe zou ik zoiets in godsnaam voor elkaar gaan krijgen? Even toestemming vragen aan mijn ouders? Nou, ik ben even in België omdat daar iemand is om mee te neuken?

Ik zou me schamen, voornamelijk door de hele containerladingen aan tegenargumenten en zijn moord en doodslag.

Goed, het was tijd om een wandeling te maken. Buiten nog donker en nevelig. Vanaf de dijk vormde dit met de haven aan de horizon een mooi uitzicht. Ik kon het wel wat later maken, want de volgende dag had ik studiedag en kon ik uitslapen. Een fijn iets om in je achterhoofd te houden terwijl je de wandeling verderzet. Door het dorpskern, langs de kerk naar de bejaardenflat om daar nog even bij mijn opa en oma te zitten. Een schemerdonkere woonkamer, de televisie op Hart van Nederland, mijn opa en oma die gewoon het leven leidden. Thuis nog eventjes op de computer.

Sofia stond online, maar ze had nog steeds een vriend. Het zou dus eerst uit moeten raken eer ze seks met me wilde.

Het idee was zo mooi, maar de afstand.

Ik keek nog een keer naar haar naam. Een vriend? Ik zag wel vier jongensnamen achter het hartje naast haar naam staan. Kan ik daar niet bij dan?

De volgende dag stond ik om half elf op. Mijn vader mocht bijklussen bij zijn oude werkgever dus had ik dit hele rijk voor mij alleen. Dat is ook wel eens fijn, weet je? Buiten was het nog steeds mistig en donkergrijs.

Hou vol, de lente komt eraan.

Ik zette een pot koffie om die in de woonkamer leeg te drinken, kijkend uit het raam naar het pleintje onder de dijk; nog altijd die tandwielen die daar opgesteld lagen.

Vervolgens ongestoord achter de computer. Ik opende Moviemeter, MSN en Youtube. Op Msn raakte ik aan de praat met Guus, Nestor en Ferry. Ze vermaakten zich wel.

Maar Guus vroeg wie die Sofia nou was.

Sofia zelf had wel geen studiedag in Oostende.

Op Youtube en Limewire luisterde ik de muziek. Youtube zelf had nog niet zoveel te bieden. Je moest net mazzel hebben dat je een bepaald nummer kon vinden. Op Limewire had ik vrij veel nummers van Osdorp Posse. Mijn vader noemde hen witte negers. Mijn moeder was niet zo van dit soort muziek.

En de teksten die mij boeiden, zouden niet overtuigend zijn voor de kennis die mijn ouders hebben. Def P had de woorden die ik had willen hebben. Net zoals ik bij velen de woorden had willen hebben. Naast Osdorp Posse ontdekte ik ook de Belgische ABN. Nadezak, Koetjes en Kalfjes... en ohja... wat was ik het eens met Barbietrut.

En zo krijg je via Guus wat opgestuurd.

Bonno: *Zinloos? Die van Lange Frans?'*

Guus: *Nee, dit is iets anders! Hij is wel grof hoor, ik zeg het maar even.*

Ik keek nog een keer. Zinloos. Nee, het was Zinloos Geweldig. Ik speelde hem af.

Ja, het werkte wel op mijn lachspieren, maar ik voelde dat er een god was die me zou straffen als ik hierom kon lachen.

Dit was namelijk schandalig. Een grote disrespect voor die desbetreffende slachtoffers en de nabestaanden.

Maar toch bleef het zich nestelen aan mijn lachspieren en kon ik er maar geen schande over spreken.

Ik moest er maar over zwijgen bij mijn moeder.

Menno kende deze natuurlijk al.

Tijd om te lunchen. En om gewoon droog brood te pakken?

Dacht het niet.

Ik fietste naar het dorp, over de brug, langs de bistro naar de Coop. Ja, de keuze is reuze. Jammer dat die frikandelbroodjes hier zo goor zijn. Dat kleffe droge bladerdeeg dat zijn vele

schilfers nalaat. En in de Spar was dat niet veel anders. Een blik erwtensoep? Waarom eigenlijk ook niet? Een pak met vier ovensaucijzenbroodjes. Ach, welja.

Thuis was de kust nog veilig. Ik was nog steeds de enige in huis. Zou je dat gezeur over gezondheid en onverantwoordelijk eetgedrag ook nog krijgen, terwijl ik ondertussen vel over been was en 68 kilo woog.

Ik kookte de erwtensoep en gooide de saucijzenbroodjes in de oven. Twintig minuten later zat ik te smullen achter de computer en wiste ik alle sporen door de pan goed schoon te maken en de verpakkingen in de prullenbak onder het vuilnis te drukken. Op de computer keek ik smalend op de sites van Asiamania, Bol.com, Free Record Shop, en zelfs Amazon. Al die titels, voornamelijk de Aziatische. Japanse helden als Miike en Kitano. Het was alsof ik een inhaalslag moest maken op het filmforum; om te concurreren met mijn manier van recensies schrijven over een bepaalde film die diepe indruk heeft gemaakt. Tussendoor moest ik antwoorden op het geriedel op MSN, en halverwege de middag kwam mijn moeder thuis met allerlei vreterijen en daarmee aangaf dat ze een flinke trek had. Dat had ze anders nooit, en dat terwijl ik nu vier saucijzenbroodjes en een hele blik erwtensoep naar binnen heb gewerkt. Maar aan mijn postuur zou het niet liggen. Een doos kibbeling voor in de oven en een pak pizza baguette's Goedemorgen zeg... Ik deed maar alsof mijn neus bloedde. En het werkte. Nadat mijn moeder de hele mikmak uit de oven had getrokken veronderstelde ik dat mijn lichaam echt wel wat meer vet kon gebruiken.

Na het eten haalde mijn moeder mijn broertje op, en niet veel later kwam mijn vader thuis. Hij was toe aan bier.

Op een andere avond, niet zo lang na de studiedag, leek er iets

wonderbaarlijks te gebeuren. Overkwam het mij nou echt?

En ik moest het er maar mee doen.

Toen ik mijn MSN opende en Sofia online zag staan zag ik achter haar hartje “Bonno” staan.

Nee, dat kan ik niet zijn. We hadden nog niet veel met elkaar gesproken. Dat mijn naam naast drie andere jongensnamen stond deed er mij even niet toe. Dat Oostende in deze kwestie aan de andere kant van het planeet lag ook niet.

Nee, ik keek nog een keer goed...

Sofia ♥ Bonno+ David + Heere + Lukas

Wie mochten Heere en Lukas dan wel niet zijn?

En David?

Nee, maar nee... Dat deed er niet toe.

Mijn naam stond achter een hartje op MSN en ik had nooit verwacht dat het mij zou overkomen.

Ik klikte Sofia aan. Ja, wie zou ze anders bedoelen met die zekere Bonno.

Was dit echt?

Ik heb nog nooit een meisje gekend die zo open over seks praatte; laat staan dat dat geuit werd in extreme fantasieën.

Waarom woonde ze godverdomme helemaal in Oostende? Dit was de kans van mijn leven?

Als mijn vader of moeder langs kwamen, klikte ik snel het gesprek weg.

Dit kon niet waar zijn. Als ik het goed begreep mocht ik alles bij haar doen. Deelde ze haar gezapige wensen. Ze hield van pijpen, en voornamelijk slikte ze het sperma door.

En ik zou echt een keer naar Oostende komen. Maar wanneer?

En hoe?

Dit moest denk ik het enige meisje op de hele wereld zijn dat seks met me wilde. Daar waar ik voornamelijk in mijn tienerjaren pijnlijk faalde en mijn eigenwaarde door de

beledigingen al aardig was aangetast.

Ik kon een datum prikken, maar hoe vertel je dat je ouders?

En waar haal je het geld vandaan?

En tenslotte, hoe hou je dit vast?

Ondertussen sprak ik met Guus en Stijn, en gaf ik hen haar MSN-adres. Zo ging dat nog. Zo maakte je verbintenissen.

We gaan even verder.

Sofia zegt: ... en dt jullie me dan vastbindn op bed... Jij David Heere en Lukas... Me alle gaatjes vullen... Jij wilt toch anaal, dan mag jij mijn kont doen.

Gloeiende gloeiende gloeiende gloeiende

Die nacht onaneerde ik vier keer achter elkaar, om het netjes te zeggen.

Op school neigde ik om over deze belevenis te pochen. Al was het slechts om te bewijzen dat er een meisje seks met me wilde.

'Ja, alleen via msn...' zei Menno.

'Ja man! Zoek eens een echt meisje, maarja, die kan je toch niet krijgen.' zei Mees.

Als ik 1. mijn ouders weg kon toveren en 2. een smak geld had.

Maar na twee dagen was mijn naam en ook die van David al verwijderd en had het ineens plaatsgemaakt voor twee andere jongensnamen. Het feest ging ineens niet meer door toen ik haar weer aansprak. Ze had weer iemand anders, dus zouden we gewoon vrienden blijven.

Dat had ik weer.

Het schoolfeest samengevat. Om acht uur 's avonds gingen de deuren open en werd er op housemuziek gestampt in de gymzaal.

Het schoolfeest was zo'n moment om de regels te overtreden, om zelf een keertje iets te durven.

Daar waar ik vaak lang nadenk en altijd bang voor straf was,

deden we het gewoon en verzamelde ik daarbij mijn betrokkenen. Guus deed mee, Ed liet zich zowel door mij overhalen als verrassen. Goed zo! Laat ze maar eens zien dat jij meer waard bent dan hoe het schoolsysteem jou neerzet. Filip ging ook mee, evenals Jans. En natuurlijk ook Stijn, die met zijn luide stem en zijn potige houding wel eens even liet zien wie hij echt was. En uiteraard Nestor.

Maar achteraf gezien zou je hierbij denken: was dit alles? Net voor acht uur trokken we naar de stad; de busviaduct onderdoor, de Hoogvliet was nog open en bij de drankafdeling haalden we drie dozen Heineken met twist-dopjes.

Om die vervolgens in de buurt van school ergens achter een elektriciteitskast te verstoppen.

Ja, ik voelde me de man. Dingen doen die je niet mag... of wel... mag ik even?

Trots dat ik was op Ed. Ondanks zijn lompe gedrag en zijn onhandige woordenkeuzes die hij eruit flapte, gaf hij nergens om. En ik wist ook dat zijn ouders hier totaal geen probleem van zouden maken. Zoiets hoort bij de leeftijd.

Hoe mijn ouders daarentegen op zouden kijken was nog maar de vraag. Ik vreesde het ergste. Misschien een riante computerstraf, alle dvd's van mijn kamer, andere beperkingen? In de zomervakantie die uitstapjes niet doen?

Die vier uren tot twaalf uur; het moment dat het schoolfeest zou eindigen, liepen we in en uit. In de verduisterde gymzaal, dat onherkenbaar was veranderd in een danszaal, zochten we onze zieltjes op. Sandro stond inmiddels op de dansvloer te flirten met ene Emy. Een klein meisje uit zijn bouw met een vrij vreemd gezicht. Bijna buitenaards. Om over die glijdende piepende stem maar te zwijgen.

En buiten liet ik mezelf gaan. En beïnvloedde dat ook Stijn.

We draaiden de doppen van de flesjes af en ik voelde me vrij.

Ik moest me echt behoorlijk imposant hebben gedragen, van de hak op de tak, met een hoogverheven stem. Ja, nu waren we wat. Nu was ik zoals hen. Nee, we waren niet zoals zij bij surplus over ons dachten. Geen brave tamme jongetjes zoals er verwacht werd van zij die een stempel zouden moeten hebben. Ik zag eindelijk kans om dat tegen te gaan en dat Ed en Stijn dat ook konden bewijzen kon ik alleen maar eren.

Guus amuseerde zich. We bivakkeerden op een bankje bij een plaatselijk plantsoen. Tussen al die grappen, grollen, gebrul en lawaai kwamen er eindelijk wat dialogen. Al deden die het niveau ook niet bepaald stijgen. En waarom zouden we?

'Sofia?!' riep Stijn. 'En die wil gewoon geneukt worden?'

'Ja, ik kreeg de Msn van Bonno.' zei Guus.

'Ben je met haar aan de praat geraakt?'

'Ja... ja...!' zei Guus een beetje zweverig. 'Best geil moet ik zeggen. Ze lust er wel pap van. Maarja, helemaal in Oostende.'

'In België.' zei Ed.

'Ja, in België ja.'

'Wat is haar MSN dan?'

Stijn stond er bijna om te springen.

'Ik stuur het je morgen wel even.'

We draaide nog een flesje open.

Afijn, de missie was geslaagd. Het is ons gelukt om niet betrappt te worden, noch dat we werden aangesproken.

Wel voelde ik alsof ik terug was in iets waar ik liever niet wou zijn. Ook al was er in beginsel niets aan de hand.

Het was een zaterdag, over een week begon de krokusvakantie.

Het was weer zo'n potdichte grijze semi-mistige dag en eenmaal ik aan de dag wou beginnen kon ik het gevoel maar niet omschrijven.

Er was gewoon iets. Iets zat gigantisch tegen, maar wat zou het

zijn? De sfeer in huis? Het gedrag van mijn vader? De toekomst? De zoektocht naar verbindingen?

Ik weet wat mijn moeder er als reactie op zou geven; dat er ergere dingen in de wereld zijn. Een oorlog in Irak bijvoorbeeld, armoede, het echte volwassen leven.

En dat was het hem juist. Het volwassen leven. Het zou nog maar twee jaar duren...

Ik ging met mijn moeder mee om boodschappen te doen in Tienenberg. De grijze lucht boven het landschap droeg er ook absoluut geen positieve waarde aan bij.

In het dorp gingen we eerst naar het winkelcentrum. Een groot vierkant plein, een lelijke moderne jaren 70 uitstraling, maar wel de winkels waar ik me in kan vinden. Bij de Bart Smit graaide ik in de 5 dvd's voor 5 euro-bakken. Dat deed me enigszins wel goed. Ik kocht in die tijd echter, naast Aziatische films, ook een hoop hemelstergende rotzooi van C-acteurs. Soms was ik zo gek om ook producten van het BBI-label te kopen. Het amateurisme straalde al van het dvd-hoesje af.

Ook was ik fan van Steven Seagal, Van Damme en de Nederlandse Paul Tiersma. Gewoon, omdat alles wat Nederland te bieden had al waarde had voor me.

België had Van Damme, Oostenrijk Schwarzenegger, Frankrijk Olivier Grunner, Engeland Gary Daniëls en Nederland heeft dus Paul Tiersma.

God betere het dat ik zulke pulp in mijn dvd-kast had.

Ik heb inmiddels al flink afgeroomd in mijn dvd-collectie en inmiddels ben ik van al die troep af. In de vuilnisbak, kringloopwinkel of weet ik veel waar.

Achteraf gezien ook niet zo'n gekke keuze.

In 2016 werd Paul Tiersma, die eerst slechts bekend was onder de Josties van de filmfora, ineens wereldberoemd toen hij in Praag werd doodgeschoten en vervolgens in het beeld kwam in

verschillende pedofielen-netwerken.

Ja, als je toch een IQ van een nijlpaard hebt.

In de bak zat zo'n titel van Tiersma als actiehield in de toekomst, maar ook Kickboxer, een Zuid-Koreaanse misdaadfilm van World Wide Cinema en City of Industry.

Ik zie de laatste tijd wel veel met Harvey Keitel moet ik zeggen.

Vervolgens gingen we naar de Super de Boer om boodschappen te doen en reden we dezelfde route, gehuld in het waterkoude donkergrijs, terug naar huis.

Wat zat er toch zo dwars? En waarom kan ik er niet gewoon over praten zonder dat het aanstellerij is?

Ik kan misschien wel zeggen wat de aanleiding was. Die nacht had ik een slechte droom dat over mijn vader ging. Als ik hem eens zou kunnen overtuigen, met wat eigenlijk?

En die namiddag viel het eigenlijk bijna niet op; of deed ik maar alsof het meeviel. Hij had zijn eerste fles bier opengetrokken. Neem het fles maar letterlijk. Bijna een literfles speciaalbier. Wat was er toch met hem aan de hand?

Dat er visite kwam zou misschien voor een soort aanleiding kunnen zorgen om het bespreekbaar te maken.

Diezelfde middag kwam ene Patricia. Een vrouw met kort bruin haar en een bril, sinds een jaar gescheiden en alleenwonend die op het punt stond om te verhuizen naar Slikkerdam. Ook kwamen Katrien en Marcel, een kennis van mijn moeder. Terwijl we aan de keukentafel zaten en mijn broertje speelde met het zoontje van Katrien en Marcel in de woonkamer. Mijn vader trok weer een nieuwe fles open en reageerde voornamelijk cynisch en onverschillig. Zeker in de richting van Katrien, alsof hij haar een sneer wou uitdelen omdat ze het zogenaamd beter wist.

Maar het lukte me enigszins om het in mijn wereld mooi te

maken; mijn best doen om te verklaren dat mijn vader nog eigenlijk een vrij normale houding had; niet met dubbele tong praatte of raaskalde. Nee, daar lag het niet aan.

'Nou, dat is toch fijn voor haar...' zei mijn vader onverschillig, nadat hij nog een slok heeft genomen.

'Dit is niet de manier.' zei Katrien nog wel erg sympathiek. 'Je zit op deze manier wel haar belachelijk te maken.'

Ik weet eigenlijk niet eens meer om wie het ging. Ik was slechts bezig met het filtreren van positiviteit. Hopend dat mijn vader niet op een bepaald punt komt dat hij voor mij overkomt als een volstreekte vreemdeling. Eentje die je na de eerste ontmoeting het liefst nooit meer in het vervolg tegenkomt. Maar die muur die hij om zich heen heeft gebouwd. Vul de rest maar in. Het leek voornamelijk sinds begin dit jaar toe te nemen.

En er moest nog gegeten worden.

'Zullen we gewoon een maandmenu bij de Chinees bestellen?' vraagt Marcel.

'Dat is goed...' zei mijn moeder.

'Ach, welja... Jullie doen maar...' zei mijn vader.

Tot die tijd op school gebeurde er weinig bijzonders. Nelson sprak me weer eens toe in de pauze dat ik me moest gaan scheren. Dat deed hij wel vaker; zij het met een agressieve gefrustreerde ondertoon.

Ben je nou zo dom!

Maarja, Nestor was Nestor. Ik heb herinneringen met hem opgebouwd. De klassensfeer was wisselvallig en op de maandag en dinsdag moesten we naar de andere kant van het stadje voor de dependance. In verschillende pauzes gingen we naar de Hoogvliet voor de frikandelbroodjes en energydrink... op de donderdag gingen we naar de markt en dagelijks ging ik

met de bus van en naar huis. Ja, waarom dat thuiskomen nog altijd zo'n verzuchtende drempel was geweest.

Nu je best doen om je huiswerk klaar te krijgen, maar wanneer doe je eigenlijk genoeg je best? Dat het huiswerk altijd klaar was leek er bijna nooit toe te doen. Ik kon me slechts alleen maar in dingen verdiepen die niet zo relevant waren, en dat ik mijn best deed was dan slechts alleen maar om er vanaf te zijn. Het zij zo.

Op de computer voelde ik me mezelf op de Moviemeter en schreef de korte recensies van de dvd's die ik het afgelopen weekend uit de grabbelbakken van Bart Smit heb gehaald. Die van Paul Tiersma was echt weer een tegenvaller. City of Industry kreeg vier sterren. Die Koreaanse misdaadfilm een drie en een half... en Kickboxer een vier en een half. Deze oude Van Damme-flick was goed te doen op de maandagavond. Al vind ik Sloan niet bepaald een Belgische achternaam, wanneer onze actieheld in dat ene dorpje in Thailand tussen neus en lippen door vertelt dat hij uit België komt.

Op MSN leek Sofia steeds minder interessant te worden. Samen met Guus vormden we nog een driegesprek. Ze geilde ons weer op, maar zei wel dat we nog moesten wachten tot het uit is met haar huidige vriend. Of vrienden... Wie zou het zeggen?

Toen we met zijn tweeën overbleven zei ik tegen haar dat ik mezelf aan het aftrekken was terwijl dat niet het geval is. Leek me ook niet zo handig, zo vol in het zicht van de woonkamer waar mijn moeder televisie zat te kijken. Het laatste wat ik tegen haar zei was dat ik even tissues moest gaan pakken. Daarna spraken we elkaar niet meer.

De vakantie kon ingeluid worden. Op die zaterdag kondigde ik al aan om pannenkoeken te gaan bakken. Mijn vader ging akkoord, maar om een uur of één 's middags was hij zomaar